NY TID

·ORGAN·FOR·SOCIALISTISK·UNGDOMSFORBUND·I·DANMARK·

April | **Ekstranummer som Led i den antimilitaristiske Agitation.** | 1908

Til de vordende Soldater.

Naar vi atter i Aar udsender vort antimilitaristiske Opraab, og vi samtidig erindrer, at Landets højeste Ret (!) i det forløbne Aar har erklæret vore tidligere Opraab for utilladelige, ja endog starfbare, saa vil mange maaske mene, at vi herved gør Forsøg paa at trodse Loven.

Men tvertimod, vi adlyder Loven.

Vi henvender os i Aar udelukkende til de v o r d e n d e Soldater, til den Ungdom, Udbytterne ikke længer direkte paavirker gennem Skolen, og som — heldigvis — e n d n u ikke er saa legemlig udviklet, at den kan bruges som Militær.

Her er det, at vi for Fremtiden skal drive vor Agitation. Rundt om i Landet, paa Møder og ved Uddeling af Skrifter skal vi blandt denne Ungdom udbrede Forstaaelse af Samfundsspørgsmaal, saaledes at ikke en bliver indkaldt som Soldat, uden at han i Forvejen ved, hvad Militæret kan bruges til.

Saa bortfalder den Anklage, der er rettet mod os, at vi ved vor Agitation i selve Hæren kan foraarsage uovervejede Handlinger. Og saa kan vi vel ikke komme ind under de militære Love.

Det er dog ikke for at undgaa Rettens(!) Hænder, at vi netop vælger denne Agitationsform; thi det vil sikkert være umuligt, saa længe de regerende vover at bruge Vold. Men det Tilskud, de forskellige Fagforeninger har ydet til vor Agitation, har i Aar været saa stort, at vi nu formaar at drive Agitationen paa denne mere kostbare, men ogsaa mere virkningsfulde Maade.

*

Den antimilitaristiske Agitation breder sig i alle Lande. Den er international.

Overalt er det Arbejdsklassen, der bærer den frem — i Reglen Arbejderungdommen.

I de Lande, hvor Udbredelsen af socialistiske Teorier særligt har funden Sted, drives den af den samlede Fagbevægelse, f. Eks. i Frankrig.

Betegnende er den Stilling, de franske Fagforeninger tog overfor Kongressen i Kristiania sidste Sommer. De forlangte, at Fagforeningerne skulde tage den antimilitariske Agitation op i Forbindelse med Agitation for Generalstrejken for derigennem at skabe Mulighed for Overtagelsen af Produktionsmidlerne.

Overfor en saadan Enighed bliver Magthaverne snart magtesløse. De kan kun afvente det Øjeblik, Forstaaelsen har slaaet Rod overalt — ogsaa blandt den værnepligtige Ungdom — og saa maa de trække sig tilbage.

Hvor det derimod kun er Ungdommen eller en Del af Arbejderklassen, der driver denne Agitation, d e r vover Forsvarerne for Udbytningssystemet endnu at gøre Forsøg paa ved Magt at slaa Bevægelsen ned.

De straffer de enkelte, for at skræmme de øvrige.

Vi erinder de mange, der har maattet tilbringe Aar af deres Liv i svenske Fængsler. Ligesaa i Norge, i Danmark og i Tyskland.

Men dog trives Bevægelsen godt. En Sandhedssag vil altid vinde frem, selv om den har nok saa megen Modstand.

*

Dommen over den antimilitaristiske Agitation her i Landet er et talende Bevis for, hvor ussel Menneskenes retslige Stilling er. Vi dømtes for Udtalelser, der dels blev erklærede for at være sandfærdige og som dels slet ikke blev imødegaaet paa Grund af, at de kun henviste til historiske Kendsgærninger.

Der maa blot ikke agiteres for slige Tanker blandt Soldaterne.

— Vi maa ikke tale om „Overklassens" forbryderiske Færd", ligegyldigt om vi kan bevise, hvor den forekommer.

— Vi skal lovprise „Gud, Konge og Fædreland", selv om vi ser en Forbandelse i disse forældede Former.

— Vi maa ikke pege paa de „autoriserede Løgne, Overklassen lærer os"; thi derved svækker vi det bestaaende.

— Vi maa ikke sige, „at Overklassen tvinger os til at være Soldater". Den Opfattelse, at det er af egen fri Vilje, skal vedblivende opretholdes.

— Vi maa ikke anmode en Soldat om at tænke over, hvad han gør, naar han adlyder en Befaling. Det kan bevirke Oprør. Soldaten har blind Lydighedspligt. Han skal myrde paa Kommando — selv sine Kammerater, selv sine Forældre. Den Bestemmelse i Soldaterreglementet, at en Soldat selv maa skønne, hvorvidt den Befaling, der gives, tilsigter en Forbrydelse og i saa Fald have Ret til at nægte Lydighed — den Bestemmelse gælder ikke.

— Kun de militærgale har Tilladelse til at agitere i Hæren. —

Topmaal af Magtudfoldelse synes det dog at være, naar Retten(!) idømte en af vore Kammerater Straf, fordi han — som det staar i Domspræmiserne — har erkendt at have tænkt paa at ville uddele vore Opraab til Soldaterne, men dog ikke var i Besiddelse af saadanne Eksemplarer til Uddeling, og som da selvfølgelig heller ikke havde gjort noget Forsøg derpaa.

Det er et Bevis paa Sandheden af, hvad en anden af vore Kammerater udtalte overfor Højesteretsdommerne: „Højesteret er den højeste Uret!"

Dommen lærer os saaledes, at vi for at opnaa vor Ret — nødvendigvis først maa opnaa Magten. Og derfor er det den Opgave, vi i Fremtiden arbejder for.

*

Kammerater! Unge Arbejdere! I, som fra Barndommen af har lært at kende Udbyttersamfundets Forbandelser! Slut jer til vor Sag!

Ved at undersøge Samfundsforholdene vil I se, at Militæret ene og alene har til Opgave at beskytte Overklassens Voldshandlinger, Udbytningssystemet, Privilegierne, Kongemagt og Faamandsvælde. Men da Hæren bestaar af unge Arbejdere, vil I ogsaa indse, at den ikke mere kan benyttes dertil, saa snart alle vordende Soldater staar som maalbevidste Socialister, der ikke under nogen som helst Form vil være med til at opretholde Uretten. Og naar det er opnaaet, vil vi kunne indføre menneskeværdige Samfundstilstande.

Vær derfor med til at kæmpe mod den Militæraand, der ruger over det kapitalistiske Samfund!

Har vi først overvunden Kapitalismens Vogter — Militæret — saa er Sejren os vis.

„La Patrice".

Efter mange Aars Forsøg er man endelig bleven Herre over Problemet: „det styrbare Luftskib", et storslaaet Fremskridt, som selvfølgelig burde udnyttes til hele Samfundslivets Vel.

Men, ak!

Denne Opfindelse — om man i det hele taget kan bruge Ordet Opfindelse — bliver, som saa mange andre, ofret paa Militarismens blodige Alter.

Opfindelsen bliver „forbedret" med det Formaal for Øje at gøre Krig endnu mere barbarisk.

Det er værd ved denne Lejlighed at erindre det franske styrbare Krigs-Luftskib, „la Patrice", som jo blev anset for det bedste paa dette Omraade; da dette en Dag sprængte sin Fortøjning og fløj bort, sørgede alle franske Patrioter ikke saa meget over de tabte Værdier, som over den Mulighed, at Luftskibet skulde dale ned i Tyskland eller i en anden „Fjendes" Land og derved give disse Lejlighed til at efterlave denne herlige Mordermaskine.

Opfindelsens reelle Betydning tales der ikke om. Man ser kun i Flyvemaskinen et forbedret Krigsmateriale, og den virker derfor kun som en Knytnæve til at ophidse Nationerne mod hverandre.

Saaledes skaber den højtpriste Patriotisme Ufred. Noget virkeligt Fjendskab mellem Nationerne eksisterer der nemlig ikke.

Den internationale Solidaritetsfølelse har gennem Arbejderbevægelsen bredt sig, slaaet dybe Rødder og fejet al gammelt nationalt Had og Hovmod bort. Arbejderne, hele den store Befolkning frygter intet ondt fra deres Lidelses- og Klassefæller i andre Lande.

Patriotismen er derfor en Løgn — en Forbrydelse, fordi den sætter Splid mellem Nationerne og derigennem ødelægger indvundne Goder og hindrer virkelige, menneskelige Fremskridt.

Ib.

Ungdom!

Véd du ej, at Visdomstanden
bryder sent og langsomt ud?
Først naar Kalv faar Horn i Panden
regnes den for fuldgod Stud.

Jo, du véd det altfor vel,
thi du faar det tit at mærke,
hvor Instinkterne er stærke
til at slaa alt ungt ihjæl.

Hvem af jer har ikke hort de ældre lovprise Ungdommen, fordi denne skal bære det nye frem?

Det har sikkert alle! Men lige saa sikkert har I ogsaa mærket de ældres Knytnæve, hver Gang I virkelig frembar noget nyt.

Det er Militarismens forbandede Dressur, der er sat i Opdragelsens Sted.

Kun d e n Ungdom, der efteraber de gamle, faar Ordet.

Den d r e s s e r e d e Ungdom, der udelukkende uddannes paa det arbejdende Folks Bekostning, og som benytter sin Viden til at holde Folket nede i den gamle Tro og de gamle Tanker.

D e n Ungdom, der vil gaa under sammen med de ovrige Udbyttere, naar Folket smider Byrden af Skuldrene, og som derfor er interesseret i at holde Folket nede.

D e n Ungdom, som betragter Aandslivet som en Forretning, og som sporger for den handler: hvor meget tjenes der.

Og kun den Ungdom er det, der lovprises af de ældre .

Men fra denne Ungdom kan vi ikke vente os noget nyt.

Naar den ikke er interesseret i det nye, kæmper den ikke for nye Idéer.

Det er og bliver den arbejdende Ungdom, der skal styrte de bestaaende Forhold.

Langt fra Dognets Gogl og Bærme,
midt i Støj af Stempelslag,
skal I finde Kampens Flag
gemt i Arbejdsblusens Ærme.

Fra den Del af Ungdommen, der betragter det bestaaende Samfund som en stor Militærstat, hvor al Frihed og virkelig Kultur er umulig, fra den Del af Ungdommen, der ikke vil leve sit Liv i Ufrihed og anerkendt Tvang, men ofrer sit Liv for at faa et andet Samfund med Frihed for den enkelte til at bestemme over sit eget Liv — fra den Del af Ungdommen skal Frihedens Tanker komme.

Vi vil ikke lege med,
der hvor Riflen sætter Prikken
over Verdenspolitikken,
vi vil ikke Krig, men Fred.
Men for Fredens Skyld kan hænde
maa en Dag vi Hanen spænde.

Den antimilitaristiske Bevægelse maa ikke forveksles med den borgerlige Fredsbevægelse. Den antimilitaristiske Bevægelse er ikke alene rettet mod Militærvæsenet, men ogsaa mod al anden Undertrykkelse af det enkelte Menneskes Ret. Den er direkte rettet mod al Autoritet. Den er Indbegrebet af al sand menneskelig Frihedstrang.

Naar vi som unge af hele vort Hjerte kæmper for denne Sag, der er bleven vor Livssag, naar vi daglig kaster bort alle de personlige Fordele, der bydes os af Politikernes ærelose Slæng for at vie vore Kræfter til Folkets Frigørelseskamp, og vi da fra alt, hvad der betyder noget af Magt, kun høster Haan og Smædeord, da kunde vi vel ofte fristes til at opgive denne ulige Kamp. Dog kan det vist ikke falde en eneste af os ind at gore dette.

Disse Nævestod i Siden,
denne Marsch foruden Rast,
disse Haab, der a l t i d brast,
gjorde os til Mænd for Tiden.

Og som Mænd i egne Klæ'r,
Mænd, der ej for Trusler vige,
Mænd, der ingen Dødsed svige,
er det, at I ser os her.

„Hellere død, end leve Livet i Halvsultens slatne Favn", er vort Kampord. Vi kan ikke indse, at Livet vil faa det mindste Værd for os, hvis vi skal gaa i den Trædemølle, hvori vore Forældre er visnet hen for Tiden. Nej Livet vil blive Tusind Gange rigere i Kampen for at styrte det borgerlige Samfund. Skulde Haarene end blive graa forinden, vi naa vort store Maal, da kan vi dog give Slægten et Eksempel og en Arv, der kun vil bringe den Lykke og Velsignelse.

Lad derfor alle de svage og slatne, alle de gamle af Sind og Tanke indenfor Arbejderklassen slæbe videre for Tyrannernes Naadsensbrod. Alle de unge, stærke og stolte Viljer vil samle sig under vor Fane.

Vi vil aldrig blive træt af at kalde paa den arbejdende Ungdom, der ikke nærer Slavetanker, der endnu ikke er odelagt af Overklassens forbandede Handelsmoral. Derfor kalder vi i Dag paa dig, Du unge Byarbejder, og spørger, om Du vil trælle dig sløv og krum til andres Fordel eller om Du sammen med os vil kæmpe for alles lige Ret til Jorden og dens Frugter.

Ak, du tier; men jeg véd
Smilets Mening fra din Læbe:
Nytter det, vi f r e m a d stræbe,
naar vi b a g f r a hugges ned?

Ja, hidindtil har Overklassen skottet ud til den store Landarbejderungdom, naar vi erobrede Byarbejderungdommen for de nye Tanker. Landarbejderungdommen har været Overklassens Reservearmé, naar vi bagfra skulde hugges ned; men den Tid er forbi. De 350,000 Tyende og Landarbejdere er ved at vaagne. Se ud over Landet i dette Øjeblik, hvor den ene Tyendeforening rejser sig efter den anden, og se hvad der staar paa Fanerne: O p l y s n i n g. Dette herlige Ord, der lutrer Sind og Tanker. Dette store Budskab, der taler om snarlig Sol og Lys for alle dem, der hidtil krøb i Mørke. Er det ikke Bud til os, den levende Ungdom, at vi skal kende vor Besogelsestid.

Naar Landarbejderungdommen bliver sig selv bevidst, da har Overklassen ingen Hær mere til at myrde og skænde os og vore. Da har den kun sin egen slatne og idéforladte Ungdom tilbage, og den er kraftløs som selve Alderdommen.

Da vil den store nye Tid komme, hvor ingen behøver at trættes og sloves i Kampen for Udkommet, hvor en dejlig Barndom og en herlig Ungdom vil udvikle en mandig Slægt, hvor ingen behøver at træde hinanden ned for at komme op og frem, hvor Mennesket og ikke Pengene bliver respekteret, hvor ingen Autoritet knuser den enkelte, hvor Aanden behersker Livets Handlinger, hvor alle er lige interesseret i den fælles Ret og Pligt.

Ingen odelæggende Slid.

Ingen odelæggende Lediggang.

Hvilken herlig Tid, og denne stiler vi imod.

Vi arbejder i Længsel, vi strider i Kamplyst hen mod den store, lyse Dag.

Er Du virkelig ung, og ser Du med Ungdommens frejdige Øjne, vil dit Hjerte kun godt, og Du, som dit Hjerte, kom ind paa din Plads under vor Fane.

C.

NB. De i Artiklen ceterede Vers er taget fra Jeppe Aakjærs Prolog „Til Arbejderungdommen".

Haabløs.

Det er en vanskelig Opgave, Militarismens Forsvarere har sat sig.

At holde Liv i en udlevet, afkræftet Olding, der ifolge Naturens Orden maa ophore at eksistere, er — selv for de dygtigste Læger — en Umulighed. Naturen kræver sin Ret.

At opretholde Militarismens Popularitet, at bevare Begejstringen for dette forældede, demoraliserende Mordhaandværk, er — selv for de mest militærgale Patrioter — en Umulighed. Kulturen kræver sin Ret.

Kulturen har bragt den industrielle Udvikling og dermed Storkapitalismen med sin uundværlige Støtte: den moderne Militarisme. Kulturens næste Skridt vil være at afskaffe Kapitalismen og give Plads for den industrielle Udvikling.

Og derved vil Militarismen komme til at afsløre sig som kulturfjendtlig, som Forkæmper for Reaktionen.

Hidtil har den haft sin Styrke i at skjule sig under en eller anden Maske.

Og det er den mærkelige og vanskelige Opgave, dens Forsvarere har haft: at agitere for den og samtidig — skjule den.

Som Soldaterne i en moderne Krig skal klædes saaledes, at de er saa lidt afstikkende fra Omgivelserne som muligt, skal ogsaa Militarismen til enhver Tid fremsættes i den Form, der harmonerer bedst med den for Tiden herskende Moral.

Under vort nuværende borgerlig-demokratiske Statsregimente, er ogsaa Militarismen bleven demokratiseret. Hæren skal gores folkelig. Officeren og Højskolemanden modes i skøn Samdrægtighed ved den fælles Opdragervirksomhed, mens Stadil Degn bestiger Krigsministertaburetten . Endnu lykkes det ved snilde Manøvrer at forkvakle Begreberne om Kultur og Barbari, om Fremskridt og Reaktion.

Ved at indpode Ungdommen en forløjet, patriotisk Tankegang, bibringer man dem samtidig fornyet Interesse for den Militarisme, der er saa uundværlig for det kapitalistiske Samfund, som Forsvarsmiddel mod virkelig kulturelle Fremskridt.

Men trods den stærke Agitation, der har været udfoldet, trods de mangfoldige patriotiske Brandtaler, trods de tallose Flyveskrifter, Krigssange, og trods al den ydre, forlorne Glans, man har forlenet Militarismen med, maa den dog retirere .

Den vil, efterhaanden som Klassemodsætningerne skærpes, afkaste de laante Fjer, og fremtræde i sin nogne, brutale Hæslighed som Kapitalismens Lejesvend.

Og da kan alle de „folkelige" Militarister spare deres fede Ord og hule Fraser om vor patriotiske Pligt og nationale Æresfolelse. Da er Forgyldningen gaaet af Militarismen, dens Kraft er brudt og den vil forsvinde.

Fortrængt af Socialismen — fortrængt af Verdensfreden.

A. N.

Udgivet af
Socialistisk Ungdomsforbund i Danmark.
Redaktion:
J. Back og *Mikkel Christensen* (sidstnævnte ansvarshavende).
Trykt hos C. Winther, Pustervig 6.